

Л и с т

„Сьогодні, 13 вересня 2002 року, будучи здоровим і при пам'яті, я, ..., пишу цього листа. Деякі конкретні деталі буде додано пізніше.

У ситуації, що склалася, сього ж дня я заявив цілому ряду людей, як усно, так і письмово, що при безглуздості життя самогубство, армія, монастир є так само безглузді речі. Коли, однак, Ви отримаєте цього листа, це означає, що я обрав перший із названих шляхів, як і те, що я абсолютно упевнений у тому, на що йду, і сподіваюся, що мене не можливо буде зробити придатним до життя. Однак мова не про це.

Я розумію, що деяким людям це не зробить приємності — але вони переживуть це. Я нікого не звинувачую і сам не почуваюся винним.

Я роблю це з посмішкою на вустах, у повній ясності. Не жалкую ні за чим, що було, як і за тим, що залишаю — і сподіваюсь не відродитися вже ніколи”.

Сьогодні...

Звісно, він добре пам'ятав це сьогодні. Навіть навпаки — пам'ятав дуже зле. 13 вересня 2002 року була п'ятниця — жодних приводів для хвилювань, адже то все — забобони для кіно та дурників.

Ось так, буває, життя коригує наші уявлення про нього.

Три місяці, довгі, як три літа, три нескінченних літа — і це все.

Боротьба з пафосом видалася невдалою.

Закреслив усе.

Не все.

„Сьогодні, 13 вересня 2002 року, будучи здоровим і при пам'яті, я, ..., пишу цього листа. Деякі конкретні деталі буде додано пізніше.

Склалися певні обставини, несумісні з життям.

Винних прошу не шукати, оскільки таких немає.

Маю єдине прохання — нехай у домі за адресою ... Україна м... вул..., ..., кв... — не залишиться речей, котрі б належали мені або були дуже тісно пов'язані зі мною за останні роки (або тих, з котрими пов'язаний був я — це важливе зауваження, оскільки з “сімейними” фотографіями мене практично нічого, крім зображення, не пов'язує).

Здається, все”.

Щось таки зрушилося у цьому світі.

Три місяці до, три після. Здається, це все.

Все життя до, три місяці після.

Все життя для того, щоб написати ці слова.

У спокої, у рівновазі.

Та хіба, вони ці слова, це я? — думав він.

Три місяці без пам'яті.

Брехня.

П'ять, цілих п'ять місяців він дозрівав, аби написати ці слова.

Пам'ять ще зберігала сліди безпам'ятства, коли вважалося, що минуло все.

І все, що минуло — це все.

„Сьогодні...” думалося йому, „сьогодні...”

Не те.

„Склалися обставини, не сумісні з життям”

Коротка фраза, найбільш відділення від усякого переживання, від того дріб'язку повсякденності.

Абсолютно непридатна за стилем.

Весь цей час, якого його було позбавлено — три? п'ять місяців? рік? (*коли мине п'ять років...* — згадалося йому) — боляче, як для людини, що живе власним минулим.

Або чужим минулим.

І навіщо вона вдивляється у це відображення, спотворене і омертвлене часом? — гадалося йому.

Навіщо вона прив'язується до нього, пестить його, мов улюбленого родича, і годує власною кров'ю?

Хто та людина з потоку — і хто та людина, котра хоче уздріти в ній найдорожче: побачити себе?

Узнай себе.

Узнай же себе.

„Наркіс — юноша, вдивляючий ся в зеркало прозорчих вод...” — писалося йому.

Навряд чи від п'ятниці 2002 року — розійшлися ті, що жили з одної крові, мов брати.

Мов брати.

Один дивився на іншого, і не хотів нагадати йому, що смерть сама сповіщає рідних, хоче того небіжчик, чи ні.

Але той, другий, уже не дивився йому у вічі.

Хтось плакав, хтось мовчав, хтось кохався, хтось народжувався, хтось ішов першим, хтось прочиняв і зачиняв двері.

А він писав і писав.